

KAPITOLA DVANÁCTÁ

GREY

Vzbudí mě slunečná obloha a noha jako v ohni. Pod mými zády se natřásá vůz a s každým poskočením mi připomíná, že ležím na holé dřevěné podlaze. Pohnu se a pokusím převalit na bok, ale v hlavě mám ještě mlhu. Kdykoli se zavrtím, cinkne o dřevo nějaký kov.

Prudce vtáhnu vzduch do plic a opřu se o loket. Na zápěstích i kotnících mám okovy. Zatočí se mi hlava.

„Pomalů. Byl jsi bez sebe celé hodiny,“ ozve se známý hlas odněkud zepředu. Toho muže znám. Tmavá kůže, vlasy na krátko. Je silnější, než byl, když jsem ho potkal ve Washingtonu, ale jak bych mohl zapomenout na člověka, který mi už jednou zachránil život?

„Ranhojič,“ vydechnu překvapeně. Mám chraplavý hlas a čelist mě bolí jako čert. Rukou si promnu oči a řetězy pout mě ťuknou do holých předloktí.

„Pro většinu lidí jsem Noah,“ odpoví.

Počítám, že mi asi dali čichnout éteru, protože mám v hlavě všechno pořádně poházené. Za vozem kluše šest chlapů na koních

a z lesku jejich zbraní a brnění v ostrém slunce mě bolí hlava. Na kozlíku sedí neznámý voják. Zašklebím se a znovu si protřu oči.

Najednou mě bez varování udeří do břicha vzpomínka. „Kde je Tycho?“ podívám se na Noaha. „Co s ním udělali?“

„Nic mu není. Spí,“ ukáže ranhojič prstem. „Koukej.“

Znovu se přinutím posadit. Nohu mi ovíjí těsný obvaz, a když se pohnu, křísnou okovy o dřevo vozu. Tycho spí schoulený do klubíčka pod lavicí v rohu. Vypadá ale nezraněný.

„Už se probral?“ houkne někdo.

Je to ten samý hlas, který jsem zaslechl v aréně. Když teď vidím Noaha, dojde mi, komu patří. Jacobovi. Harpeřinu bratrovi. A pro všechny uhlíkovské *princi Jacobovi z Dýsi*, dědici vymyšleného trůnu. Ve skutečnosti ten mladík ale nemá vůbec nic.

Během těch několika dní, které jsme spolu strávili, si mě příliš neoblíbil, což bylo vzájemné. Vzhledem k tomu, že mám na sobě řetězy, bych tvrdil, že se jeho názor na mě příliš nezměnil.

„Je vzhůru,“ odpoví rezignovaně Noah.

Jacob jede na koni hned vedle vozu. Tmavé vlasy už mu dorostly a v sedle sedí jistěji než dřív, ale ještě pořád je to Harpeřin batr. „Říkal jsi, že ho nesmím zapíchnout, dokud spí. Teď teda můžu?“

„Ne.“

„No tak,“ z očí mu srší spravedlivý hněv, „tak mi aspoň řekni, kam ho můžu mlátit tak, aby neumřel.“

Zadívám se Jacobovi do očí. „Vážně bys zapíchl svázaného protivníka?“

„Obvykle ne, ale pro tebe rád udělám výjimku.“

„Tak mě nenávidíš? A já jsem ti přitom nic neudělal.“

Noah ironicky prskne. „Uvěznil jsi nás tu,“ zavrčí Jacob.

Aha. Tím jsem skutečně vinen.

Jake se přiblíží těsně k vozu. „Kromě toho nejsem jediný, kdo ti teď nemůže přijít na jméno. Nikdo nevěděl, kde jsi. Rhen tě hledal celé měsíce a Harper se bála, že jsi mrtvý. Ale ne. Pán je tady a daří se mu skvěle. Všichni tihle vojáci by rádi věděli, proč jsi utekl. Nechceš nám to třeba vysvětlit? A kromě toho ses jim pokusil v aréně zabít velitele.

Kdybych Dustana skutečně chtěl zabít, už je dávno mrtvý, ale zbytek Jacobových slov je pravda. Nevím, jak bych mu to vysvětlil, a tak odvrátím hlavu.

„Mluv,“ štěkne Jake. „Teď hned!“

Když dál mlčím, vytáhne dýku. Prudce se otočím. Noha mě pořád pálí, jako by mi k ní někdo tiskl žehličku, ale i v okovech bych mohl vyskočit z vozu a uškrtnit ho řetězy dřív, než by mi stačil zasadit ránu.

Nemám co ztratit a on to asi vycítí, protože jeho pohled najednou změkne.

„Jakeu,“ řekne rezignovaně Noah. „Dej to pryč.“

Jacob se zaklením zastrčí dýku do pouzdra.

Jeho slova mě ale tíží v hlavě. Opravdu lituju, že jsem ho musel uvěznit v Uhlíkově a opustit své povinnosti v Královské gardě. Mrzí mě všechno, co vím o svém nároku na trůn, i to, co to znamená pro moje přátelství s princem Rhenem.

Zadívám se na oblohu. Vzduch je provoněný létem, senem a zrajícím ovocem. Už jsme daleko od Rillisku a projíždíme zemědělskou krajinou. Cesty jsou ještě skoro prázdné, takže bude brzy ráno. Worwick určitě šílí, že přišel o oba čeledíny najednou.

Vůz skřípá a drncá v ranním tichu. Čekal bych, že před námi pojede další muž, aby dával pozor na cestu, ale nikde nikdo. Vojáci i koně působí unaveně. „Jedeme už celou noc?“

„Ano. Míříme na Železnou růži. Jakmile dorazíme, pěkně nás odneseš domů a pak ať si s tebou Rhen dělá, co uzná za vhodné.“

Z těch slov se mi sevře srdce. „Hrad leží dva dny cesty od Rillisku,“ řeknu. „Opravdu chceš uštvat lidi i koně, jen abys získal pár hodin navíc?“

Jake sevře čelist. „Dustan říkal, že můžeme být zpátky už po septem dní, takže nikoho zbytečně nehoním.“

„Jedete už celou noc a chcete pokračovat i přes den,“ zadívám se na vojáky za vozem. „A to všechno s lidmi, kteří ti pravděpodobně slouží už od včerejšího rána?“

Už se netváří tak rozhodně jako předtím, ale nakonec se zamračím: „Už tady nevelíš. Nevěřil jsem ti předtím, a když teď vím, že jsi byl celou dobu někde zalezlý jako krysa, důvěřuju ti o to míň. Radši seď a mlč, nebo ti budeme muset dát roubík.“

Opřu se o zábradlí vozu a neřeknu už ani slovo.

Možná, že Jacob nečeká, že ho poslechnu, protože mě v jednom kuse sleduje podezřívavým pohledem, zatímco si tiše povídá s Noahem. Jejich slova hned odnese vítr, ale pochopím, že přemítají, zda přece jen nebude moudřejší na chvíli zastavit.

Mně to ale může být jedno.

Pokračujeme dál.

Když slunce konečně vykoukne zpoza obzoru, zachytím pohledem Dustana. Tvář má plnou modřin, ale mému pohledu se vyhýbá. Ostatní vojáci nejinak. Když se vzbudí Tych, raději zůstane schoulený u lavičky, ale i jeho nechávají vojáci být. Trápí nás vedro a hlad. Konečně jeden z vojáků přijede blíž a hodí nám na podlahu kus chleba, sýr a čutoru s vodou, o které se s Tychem podělíme. Jeho pohyby jsou rychlé a nepatrné a oči neustále ve střehu. Něčím mi připomíná poplašeného králíka.